

AÑO II

PALMA 17 DE ABRIL DE 1898

NÚM. 63

PAU SIA EN NOLTROS

I

ERA el decavespre del primer dia de la setmana, y els dexebles s' havien reunit tancantse de part de dins, per pòr dels juhèus, quant vengué Jesus y se posá en mitx d' ells diguentlos: *la pau sia en vòltros*; y los mostrá ses mans y son costat. Y aquells dexebles s' alegraren de veure al Señor. Y ell los repetí: «*La pau sia en vòltros. Axí còm el Pare m' enviá axí també jo vos enviý.*» Y los dá s' alê diguent: «Rebeu l' Esperit Sant: als qui perdonareu los pecats, perdonats serán; y als qui los ho retendreu, retenguts serán.»

Però l' apostol San Tomás, á les hores, no s' hi trobava, y quant hey aná, después d' haver desaparegut el Bon-Jesus, els seus condexebles li contaren que l' havían vist, y éll los respongué: «si jo no veig els traus que feren en ses mans, quant l' enclavaren, y no hi pos es meu dit, y no toch amb la meua má sa llaga del seu costat, no vos creuré.»

Y al cap de vuit días, se trobaven altre pich replegats amb San Tomás, portas tancadas, y hey torná aparexe Jesus entre ells, saludantlos: *la pau sia en vòltros*. Y tot d' una se dirigí al dexeble Tomás diguentli: «posa aquí 'l teu dit, mira 'm les mans, y afica sa teua en lo meu costat; y no sies incrèdul, sinó feèl.» Y aquell s' exclamá tot emocionat y convençut: «¡Señor meu y Deu meu!» Y Jesus li replicá: «Perque has vist has cregut. Benaventurats els qui no veren y cregueren.»

Molts d' altres miracles obrá Jesus ressucitat en presencia dels seus dexebles; però tant sols aquests romanueren escrits pera que creguessin que Jesus es el Cristo Fill de Deu, y creguentho tenguem vida en lo seu nom.

II

¿Volem ó no volem *la pau* de Deu?

Per tenirla, es necessari que siguem homos de bona voluntat y que creguem y confessem á Cristo Jesus, y que els nostros pecats mos hajin estat perdonats per sos *dexebles*, los sacerdots ministres confessors. Sinó, no tndrem pau noltros amb noltros, ni amb sos de fora casa.

¡Ah! si fos possible replegar els *billetets* dels qui dins España han cumplit en lo precepte Pascual, *sortint de la*

parròquia; veuriam que tal volta de cada deù un no s' ha posat en pau amb sa propia consciència, ni amb los seus germans.....

Y ¿què es d' extrañy que visquem dins guerras interiors y exteriors? Per lograr la pau de les families, dels pobles y ciutats, y de tota l' España, no importarian ecsercits, ni ministres, ni gastos, ni patriotismes de comèdia; bastaria que tots els espanyols tenguessin fê viva y verdadera, que s' arrepentissen de ses grans ofenses contra Deu comeses, y que volguessin de bona voluntat y coralment lo Reyne social de Jesu-Crist sobre la tèrra.

Si axí no 's fá, ¡Deu s' apiadi de noltros!

MOSSEN MARCH,

PATRÓ DE LA SETMANA

Dia 23.—Sant Jordi Martir.

Ve neixer á Capadocia, y es nomenat p' els gregs, sos compatricis el Gran Martir de l' Iglesia Catolica.

L' Emperador Diocleciá, essent molt jovenèt aquell dexeble de Cristo, li confiá una compaña del seu ecsercit, nombrantlo Mèstre de Camp y primer oficial del seu Consell: pero èll tant prest com sabé que dit Emperador anava á perseguir terriblement als cristians, vené tots los béns que posehía y repartí son producte als pobres; llavors plê de sant coratje s' hi presentá reprovantli el cruèl edicte d' extermini dictat contra els feèls. Tot seguit aquell tirano li fé dar torment amb una roda guarnida de ganivets y püas que li escarrinxaren tot el còs. Pero per virtut divina prést en romangué curat y bò; lo cual atribui ren els papagans á cosa de Mágia; y apellaren á promeses y afalagadures per induirlo á renegar de sa fê á n' aquell valent soldat de Cristo. De badas li presentaren devant una figura del deu fals Apolo; ell s' hi encará demanantli si era Deu, mentres feya la señal de la Creu, y ohiren per resposta que *no hu era*.—Idò com, esperits malignes, exclamá, vos atreviu á permaneixen davant mi sirvent y defensor que som de s' unich Deu Vertader?—Y tot seguit se ohiren brams, giscos y ahuchs horrorosos, mentres cahien trossos les figures dels deus falsos.

Y l' Emperador y els sacerdots pagans, cegos de ràbia y endurits de cor, resolgueren fêr morir degollat aquell sant jove que sols contava una vintena d' anys.

Succehí son glorios martiri á 23 d' Abril de l' any 290.

Lo representan vestit de fort, muntat á cavall, y fitorant amb sa llansa un gran dragó; simbolisant, d' aquesta manera, lo seu gran valor per defensar la veritat evangèlica contra l' infernal inimich de les nostras áuimas.

Se conta que durant les guerres dels Creuats los aparegué y los dá ausili; per axò els Cavallers lo proclamaren son patró.

MOSSEN GASPÀR.

* *

Noticies històriques.—La devoció dels mallorquins á Sant Jordi arranca del dia de la Conquesta de la nostra ciutat, pues el cavallers catalans y aragonesos l' assaltaren amb so crit de guerra ¡Sant Jordi! ¡Santa María! Y contan els cronistes que veren aquest sant muntat sobre un cavall y combatint la morisma.

Els Oratoris més antics de la nostra illa solien tenir un retaulo y cualcun son altar major dedicat á éll. Axí se veu en l' iglesia del *pla de Sant Jordi* del terme de Palma; en la de Sant Jordi de Pollensa, avuy nomenada *La Caritat*, en la Cova de Sant Martí (*) baix del puig d' aquest nom prop d' Alcudia, y en l' iglesieta del poble d' Orient.

L' any 1460, la confraria dels cavallers de Sant Jordi, per medi del Dr. D. Bartomeu de Verí, lográ del Rey Joan II d' Aragó transladar la capella del seu patró en la Llonja dels Genovesos; y fins en temps nostro n' hi ha hagut una petiteta en Son Farrandell de Valldemossa.

Moltes de les imatjes d' aquest Sant Cavaller ja han desaparegut; tant sols en el Musèu Arqueològich hey prengueren redòs; el gran retaulo que estava á una capella de S. Antoni de Padua; un altre trèt d' un exconvent de vila, que perillava perdèrsè, igualment notabilissim; bocins d' un altre venguts de Manacor; y una figura escultrada de fusta, que está en pèu sobre el drach, sortida de per Lluchmajor.

A Palma, tenim Sant Jordi á cavall sobre els altar y portal majors de Sant Francesch; que s' hi colocaren á còstes y despeses de dita illustre confraria y del Col·lègi de Mercaders, devés l' any 1730.

El pòble mallorquí crèu veure, en sá y en llá de ses montañes, qualque tradicional *potada* del cavall de Sant Jordi ó del d' el Rey En Jaume, y té per modismes els sigüents: Sant Jordi, garbes d' ordi.—Un pòch per hòm, en Jordi va á plassa.—Jò som En Jordi (com qui diu *som es señó*).

◊ F. ◊

CARTES ENDIMONIADES

IV

(D' en Barrufet á Satanás)

Señor y mestre:

A la fi li vatx á contá aquella història que li tench promesa. Veurá que un dia, no fa gaire, un señó de cam-

(*) Encare que se diu de Sant Martí, opinam que els antics y principals retaules de ses capelles degueren ser el de la Verge y el de Sant Jordi: pues s' han recuhit trossos escultrats d' una imatge de aquella, y encara hey román el cuadro, de pedra, d' aquesta, obra del escultor Gaspar Homs l' any 1637. (Vid. el Bolletí de la S. A. Lulliana, núm. 62, de día 25 Juriol de 1887.)

panilles, homo de mitja edat, aficionadissim al teatro y gens devot de sermons, va sentí alabá els que predicava á un novenari cèrt Pare dominico que no té rues á sa llengo, d' aquells que donan recapte á tothom, fér alla hont fér, y que per dexarho tot ben agranat, no s' empatxan ni mica de si mouen polssaguera. A dit subjecte el picá la curiositat; y axis que s' féu horabaxa, li envestí cap á l' iglesia. Axò m' doná mala espina, porque á un predicadó d' aquests li tench mes pó que á una indulgenci plenaria. ¡Ja ho crech! M' es seguit tení un bon sart agafat per sa gaña, y escaparme com si fos estat una anguila, y adió cínch sous. Tan pronte com l' homo se resolgué, jo m' en vatx teme, p' el motiu de que justament á les hores li festetjava ses intencions, á fi d' enbollicarlo ab un negoci grasset tant bò per ell com p' el Mal Lladre: ¿y que fás? li pech derrera, mes cremat que una monèa, result á donarli pastilles de dormissón á sa conciencia fins que fés uns bons roncós, y á teparli l' altá majó ab una escena de teatro de ses mes garrides.

Perque tot m' anás tort, aquell noningú s' hagué de aturá devora sa pica de s' aigo beneyta, no gosant acostarmí per po dels esquits de qualque ma esburbada, y de aquest modo me tengué com un faristol allá al mitx fins á mitjan sermó que l' empengueren més amuntet y vatx podè començá á donarli tunda:

—«¡Vaja un papé que fas aquí entre tant de beatum! ¿No te dona faredat aquexa mitja foscor y aquest renouet de tossides y amocades y sospirs de veyes malancólicas amb manta espessa? ¿No t' assustan aquells cops demunt sa trona?... ¡Vesten, tros de carabassa!... Mira que *alló* d' aquí á una estona estaré masell de guaparía y de galanura. En lloch de beatotes compungides ab so cap bax y els ulls plorosos, contemplarás aquelles dames elegants tan rumbosos y alegres, y... recordeten... hey surt la Bruttini... aquella que t' du señ á perdre... ¿y els còros, tros d' ase?... ¿y el ball?... ¡Vestén! Dexel aná á n' aquest frarot, que t' vol privá els divertiments. ¡Tanmatex ja t' hi has bolcat massa! ¿Que t' creus que girá axuí en redó, siga com que bufá y fé empollas? ¿Que estás Bièl? Pensahí bé: si t' resols á mudá de vida, haurás de dexá aquella *conquista* que t' dú venut y... adió carnivals, y dinarots, llibres y novèlles escandalosos, y... bona nit negocis ab regalím d' unses! Encara hey ests á temps... ¡vesten!... s' oló d' iglesia té maretja. ¡Ah! Aficati molt aquí dins, y et menjará sa tristó, y te pensarás, y dins quatre dies serás un vey xeruch, que ni ses bruxes de setanta añs te trobarán bon mosso.»

¡Pero ca! Tantes m' en digues! Ell fort y no t' mogues, girat á sa trona, sense perdre paraula: Com si tota sa *suripantanéa* del mon s' hagués fussa ab un santiamén; y si jo fos estat un dimonietxo de cocou, un titó llebrine, bò per serví de diversió á s' atlotea. Per paga el dominico s' esbravava contra els teatros y cantarines de tota classe, diguentne la mala péssima, y jurant y perjurant que en surten ben pochs d' allá dins sense pecat mortal, y posantmos á noltros com un pedás brut, y á vosté Señó Llocifé, sobre tot, los doná una remolcada, que ni un bou furiós ab una capa de torero. Y ¡es clar! ab tant de sucá els ays y ab so feix de pecatots que l' homo duya, sentía unes cosigoyes á lo més en lins de tot que

l' feyen está bèn mal á plè, y suava tanta gota. ¿Com era possible que sa conciencia no tengues sa veu als talons?

De l' iglesia s' en aná tot dret á ca-seua cap bax y més mostís que una lletuga de revenedora, passantse la ma esquerra per sa barba y gratantse es clotell ab sa dreta, mirant ab ulls esglayats, y tropessant ab un y altre com si caminás á les fosques. Jo l' seguia tot concirós, perque, francament, alló feya oló d' agre, y no més tenia pó de que rompès ab una oració fervorosa, que en tal cas, ja m' en podia anar mes lluny que allá ahont no hi plou. Pero no... axis que arriba, sen entra en el seu cuarto, s' asseu á una butaca, y cabila que cabila ab so coll tort y pegant potades; y jo esperant el moment d' envestirlí de front, y clavarlí ses ungles, y escarrinxarlí sa carn fins que mostrás els ossos. ¡Ah re cent carretades de massons flametjants! Jo m' en rich d' un mox fermat per sa coua. ¡Si vosté m' hagués vist! Parexia talment un *candidateo* duptós á qui li birlan mitja dotçena de vots. Pero ell ses derrereres que tenia ab noltros; y entre sospirs y bufades, li amollá d' aquesta manera.

—Juan creumé: axó no pot seguí axines per cap estil. ¡No y no!... ¡Quina porcada feres dexá els sacraments, fá sis anys, per aná derrera aquella *bailarina!* ¡Vees ara quin ensiam! ¡Y vaja si hi pecas en es teatro! ¡Sempre! Es ben veritat que 's teatro sería una gran cosa, si no hi hagués brutós... pero ¿tú que tendries tanta curolla d' anarhí, si no n' hi hagués? Poset sa ma en es pit. ¡Si tu á cada porqueria que amollan, t' envergas á riure com un betçoll! Es vert, es vert, es lo qui hi fa anar tants d' ases. Y llevó tot son mals pensaments, y se mou aquell estebetx á dins sa conciència, y quant m' en vatx á colgá y me pos á resá ab sa dona per compromís, y á cada mot d' es Pare nostro y de s' Ave María, par que m' ventan una singlada: y pens que qualche dia m' he de confessar, y que som un hipócrita, y me recort de com era nín, de mon pare y de ma mare y de sa primera Comunió y... ¡ca! ¡ca! ¿Y que no m' podría agafá axuxí un de nou, y ab un no rès anarmen á l' altre mon? ¡Son tants els que s' moren de sorpresa! Ja ho deya es predicadó... y també ho diu l' Evangeli... sí! com un lladre... quant un manco s' ho pensa. Aquest homo m' ha dexat es có negre... ¡Morté tu, después de havé vist *Al agua patos*, per exemple! ¡Mal bé fassa en Berrufet.....!»

¡Ah polissó! (vatx exclamá jo): fins aquí hem arribat! Ara veurás si tu pods jugá ab mí com ab un moxet de quinse dies. ¡Ell tú no t' has ajonoyat encare devant un...! ¡ell tampoch has resat una oració! ni sisquera has girat els ulls al cèl. ¡Beato falso! Tú lo que tens es po de moriré y res més, pero ho veus lluny... Y cop en sech li gir es pensament, y li pos devant un cuadro de *sarcuela* com una gloria de Mahoma, y li fingesch ses veus lo matex que si dins el cuarto hi hagués hagut un fonógrafo; y li fas passá balls y mes balls per devant la vista y li mostr cincuenta paquets de billets de Banch... y el pobre vehia com allá d' allá s' alluñava s' ombra d' es dominico, per derrera, aquella mala fí de beates, com á bubotes... Y ab un bot s' axeca ben enreviscolat, se frega ses mans, les se passa p' els cabeyes, se treu de la butxaca un mireyet redó, s' hi mira sonrient, se troba guapo, s' enllestex... y ¡¡al cap d' una hora aplaudia á la Brutini!!

¡Vaja! ¿Tenia rahó quant li deya que som entrevesat de ca de bou?

Ja hi pot escriure aquesta á sa meua fuya de servicis. A veure si d' una vegada se resol á nombrarme *caballero gran cuermo de la Basura teatral*. Ja ha estona que ho desitja per fé un poch de Pere Mateu el seu bon servidor y dexeble.

Berrufet Cara de Suro.

P. D. No tornaré escriure fins que *li hajan fét es manech* á n' aquella patena que en Tomeu de ses Moneyas trobá debes sa Porta Pintada.

GLOSES

*A Ciutat hey ha mossons
Que duen guants tot lo dia,
Y en vení devés mitx dia
Es gat jau dins es fogons.*

Ciudadans que m' escoltau
Per vòltros va sa glosada,
Y si la trobau salada
Amb paciència aguantau.
No sé còm vos arretglau
Tenguent buyts es butxacons
D' allò que 's diuen piñons;
Que si á pòbles hi ha un esquiròls
Qu' es pèus trènen des llansòls,
A Ciutat hey ha mossons.

Amb tanta levita y trona,
Guardapits y pantalons,
Y botes amb retalons,
D' un forch, y corbata bona,
Y sa bossa que no sòna....
No entench tal algaravía....
¡Ah! ja heu sé (no hey acodía)
Tot á interés heu prenen;
Sòls es séu s' ayre que alenan
Que duen guants tot lo dia.

Però no son tots axí:
Hòmos condreths se pasetjan,
Que d' aquest mal no coxetjan,
Y no gastan axuxí
Es doblés qu' han de serví
Per fer fé á s' hazienda via...
Però molts, la majoria,
Sòls no pòden ni diná
Y los veuen badayá
En vení devés mitx dia.

Mossonèas, ¿m' heu entès?
Dexau aná sa curòlla
De fé planta y tení s' òlla
Buyda que no fassa rès.
Si no me creys pitjó es
Per vòltros; nireu á fons
Si no pegau més panxons.
Però no 'm creureu, y axí
Encara vos podrém dí:
Es gat jau, dins es fogons

UN PAGÉS.

Cronicó de la primera quinsena de Abril

Día 1.—A la fonda *La Confianza* comensaren á dar raccions de bacallá aguiat y de escudella de llegum, per 5 cèntims de pesseta. S' en despatxaren 84.

Día 2.—Un cá de Terra-nova tirá en terra una fadrina

en mitj des Born. L' estopetjaren,... á la fadrina. Es cá no tengué novedat.

—Trobaren una dona morta dins ca-seua, en els *Hos-talets*.

—L' Alcaldía publicá un bando, invitant al vecindari pera que se suscriga á fi de sostenir les *Cuynes Econòmiques*, projectades, cual servici, s' hagué resolt encarregar á las *Siervas de Maria*, acullides en *La Criansa*.

Día 3.—Hey hagué comunió general á Montissión, com á derrer día de la missió predicada la setmana abans p' els savis y virtuosos Pares Solá y Perelló.

—En el Circo se celebrá un *meeting* socialista.—Visquem y veurem coses.

Día 4.—L' Alcalde Sr. Lossada, (recien nombrat Metje de sa Comissió de reclutament, amb so seu sdu) demaná alguns mesos de llicencia y li foren concedits, quedant encarregat de s' Alcaldia D. Jaume Salom.

Día 5.—Un centenar de trabayadors, tornaren demanar feyna, per mèdi d' instancia firmada, al Ajuntament de Palma.

—D' orde de l' Autoritat Judicial, foren detengudes les caxes d' objectes, procedents dels Musèus del Cardenal Despuig, que anaven á ser embarcats.

—A les 6 y mitja del vespre se reuní la Comissió provincial de monuments, en sessió extraordinari presidida p' el Señor Governador, (á iniciativa dels Srs. vocals Sureda, Ferrá y Morell) per tratar de impedir la destrucció dels Musèus de Raxa y de ca 'l Conte de Montenegro, en quant legalment se pogués: y acordaren desxondir á la Exma. Diputació provincial com á que es l' Autoritat que representa y deu defensar els interessos de Mallorca. (Cuant fonch mort, cridaven: crèdo. ¡Fetje mallorquí!)

—L' Alcalde de Palma fé un bando contra els cans alloure, y tants s' en veyen después com abans. Lo cual demostra que sa policia de sa nostra *canera* ciutat, es un motiu constant per riurerse de la bèfa. Y ¡gracies que fins ara no han encadenat ni posat morrals á ses persones mossegades, ó amb brassos desviats!

—Devant el *Monument* de la Sèu, acabat l' ofici, les Autoritats Eclesiástica, Civil y Militar hey feren s' estació y y resaren el Misèrere demanant á Deu que doni la pau á España.

—A sa procesó de la Sanch hey anaren dotze caperutxes blanques.

Día 6.—L' Ajuntament de Palma deyen que ja duya gastats, dins 18 días 2.200, duros, en jornals donats á pobres sense feyna. Amb aquells diners, se podrián haver mantengut, á rahó de 2 pessetes diarias, 30 families d' aquells jornalés durant mitj any.

Día 7.—Un diari de Palma publicava que la Sra. Contesa de Montenegro havia denunciat que, de la Biblioteca y Musèu de ca-seua, li havian sostret objectes d' Art, llibres y documents. (Tal vegada qualche membre de sa Comissió provincial de Monuments sab per hont paran.)

Día 8.—El telegrafo trasmeté la noticia d' haver estat indultats per la Reyna, el divenres Sant, quatre homes de la vila de Campos, condemnats á mort per l' Audiencia de Palma.

Día 9.—L' Ajuntament de la nostra ciutat acordá suscriurè per *tot quant puga*, á fi de ajudar á les pròximes necessitats de la guerra, en defensa d' España.

—Arribaren 67 excursionistes del *clup Alpino francés*.

Día 10.—El Sr. Governador per medi dels seus dependents capturá els remolins de al-lots pillastres que ja fá estona solien jugar á cartes y diners per dins els valls.

(¡Llástima que l' Alcaldia no capturás les rifas amb art y maña dels catalans, dins ses tendes de juguetes á La Rambla.)

Día 11.—Arribaren noticies dels avalòts de Madrit, amb motiu del armistici otorgat als insurrectes de Cuba.

Día 12.—Deyan que una brigada de dos homos havia agafat una dotzena de cans sense morral y los havien duit á Tirador. Ja no més en quedaven per llevar d' en mitj sobre un milenar.

Día 13.—A les sis del matí fondetjá una escuadra de 13 barcos de guerra inglesos, dins la badia d' Alcudia.

—Devés mitj día anaren á La Sala uns 150 trabayadors sense feyna á demanar recursos per viure; l' Alcalde los respongué amb bones paraules; y ells desconhortats pegaren als fornés á dursen pá captat ó agafat, y en replegaren una corantena, y unes 25 pessetas de llimosnes; tot lo cual s' ho repartiren; en el carrer den Salat; y devés les tres se dissolgueren.

Les autoritats locals no saberen ó no pogueren evitar ni capturar aquell avalot. (¡Bés' apareya la cosa!)

—Els expedicionistas francesos visitaren les Coves del Drach y del Pirata de Manacor; obiren els coros de la *Capella*, y foren obsequiats p' els Srs. Amer germans, y per tota la vila. En romangueren contents y agrahits.

Día 14.—Altra vegada acudiren á la Sala els obrers desenfeynats á demanar que-viures, y no los hi dexaren pujar. El Señor Governador hey comparagué y fé assantar els noms y llinatges d' uns 120, prometentlos posar remey á ses necessitats. Y amb axó s' espargiren.

La gent de seny se plañia de que entre els avalotats n' hi hagués moltets dels qui se fau la vida dins els cassinos, en perjudici dels pobres faners y honrats; sens que fos possible, per falta de recursos y de prestigi, que els señors governants de l' Ajuntament evitassin manifestacions may vistas dins sa nostra Capital.

◇ F. ◇

“MALLORCA DOMINICAL,,

Aquest setmanari se reparteix *gratis* als pobres que lo demanan, y a ls establiments de Beneficència de sa nostra illa.

Aquest setmanari té per principal objecte la *propaganda catòlica* entre el poble que no enten bé els diaris d' igual índole escrits en castellá.

Aquest setmanari instrueix y deverteix, per mèdi d' articles humorístichs y gloses de caracter popular y regional.

Aquest setmanari no serveix de bastaxet á cap partit ni á cap personatge polítich.

Aquest setmanari, defènsa axí com millor pot, els interessos morals y materials de sa nostra Roqueta.

Aquest setmanari fá professió de fè catòlica y procura obehir les enseñansas y dictats de nostro Sant Pare Lleó XIII.

Aquest setmanari, avuy per vuy, es l' únich que mantén viu el nostre llenguatge mallorquí, y ses tradicions poètiques dels nostros antepassats.

Aquest setmanari conta amb sa visura y aprovació de sacerdots, per lo que toca á sa part doctrinal, y amb sa col·laboració dels més distingits literatos de la nostra illa.

Aquest setmanari per suscrició de cinch exemplars costa *un cèntim d' Escut*; y hey vá s' afegitó de dos fuyss mensuals d' un *aplech de glosa y prosa*.

Y amb tot axò, encara n' hi ha que no se recordan de pagar, ó diuen al cobrador: *ja en passaré*.

Y en camvi, ¡no mancan diners per malgastar amb birrimboyes y en publicacions inmorals!

¡Bon catolicisme s' usa per Mallorca!

ADMINISTRACIÓN:—Plaza de Santa Eulalia, 2, Librería
Correspondencia administrativa;—S. Cayetano 8-2.º